

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **Telefónica Czech Republic, a.s.**, se sídlem Praha 4, - Michle, Za Brumlovkou 266/2, zastoupený Mgr. Radkem Pokorným, advokátem, Advokátní kancelář Pokorný, Wagner & spol., Praha 1, Karolíny Světlé 301/8, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, zastoupený JUDr. Kristinou Škampovou, advokátkou, Brno, Pellicova 8a, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22.2.2011, č.j. ÚOHS-R122/2010/HS-2896/2011/310/KPo,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 22.2.2011, č.j. ÚOHS-R122/2010/HS-2896/2011/310/KPo, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno předchozí prvostupňové rozhodnutí žalovaného ze dne 6.8.2010, č.j. ÚOHS-S1A/03-11014/2010/820/JNo.

I. Podstata věci

Žalovaný uložil žalobci za porušení § 11 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže („ZOHS“), pokutu ve výši 81,7 milionů Kč, a sice rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 19.1.2004, č.j. R 20/2003.

Žalobce pokutu zaplatil, uvedené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí ukládající pokutu však následně bylo rozsudkem zdejšího soudu ze dne 15.12.2009 ve věci sp. zn. 62 Ca 61/2008 zrušeno.

Zrušující rozsudek zdejšího soudu byl poté rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30.7.2010 ve věci sp. zn. 8 Afs 29/2010 zrušen a věc byla zdejšímu soudu vrácena k dalšímu řízení.

Zdejší soud pak dne 24.3.2011 rozsudkem ve věci sp. zn. 62 Af 49/2010 uvedené druhostupňové rozhodnutí žalovaného ukládající pokutu znovu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Dne 4.1.2010 podal žalobce žádost o vrácení uhrazené pokuty společně s úroky podle § 64 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků („ZSDP“). Dne 4.2.2010 žalovaný žalobci vrátil částku zaplacené pokuty a dne 6.8.2010 žalobcovu žádost v části týkající se úroků zamítl. Následně podal žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.

Nosné argumenty, o které bylo opřeno zamítnutí žalobcovy žádosti, spočívaly podle žalovaného v tom, že vzhledem k tomu, že v době rozhodování žalovaného o žalobcově žádosti byl zrušující rozsudek zdejšího soudu Nejvyšším správním soudem zrušen, a tedy rozhodnutí žalovaného ve věci samé ukládající pokutu (prvostupňové i druhostupňové) byla platná, žalobce nemá ani neměl daňový přeplatek, resp. „přeplatek“ na pokutě, a je proto podle žalovaného pojmově vyloučeno, aby měl žalobce nárok na úrok z přeplatku, i kdyby vznik takového nároku nebyl vyloučen i z jiných důvodů. Podle bodů 12. až 14. napadeného rozhodnutí tato okolnost sama o sobě zakládá důvod pro zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení prvostupňového rozhodnutí – tedy nevyhovění žalobcově žádosti o úroky ze zaplacené pokuty.

Ačkoli podle žalovaného pro rozhodnutí o odvolání další odvolací námitky již nebyly právně významné, považoval přesto za nutné se k nim dále vyjádřit. V rámci navazujícího textu se pak žalovaný vyjádřil k otázce své pravomoci k vrácení přeplatku na pokutě, k výkladu § 64 odst. 6 ZSDP a k judikatuře a shrnul, že rozhodnutí o uložení pokuty je pravomocné a vykonatelné, a tedy že žalobci nejen nevznikl vratitelný přeplatek na pokutě, ale naopak má v současné době nedoplatek na pokutě (která mu v mezidobí byla vrácena).

II. Shrnutí procesního stanoviska žalobce

Žalobce argumentuje v tom směru, že napadené rozhodnutí zkracuje jeho práva, neboť žalovaný porušil § 22 odst. 6 ZOHS (ve znění před novelou provedenou zákonem č. 155/2009 Sb.), neboť byl povinen postupovat jako správce daně *sui generis* nejen při vybírání a vymáhání uložených pokut, ale i při vracení pokut a jejich příslušenství v režimu ZSDP, a tedy i § 64 odst. 6 ZSDP.

Dále měl žalovaný podle žalobce porušit § 1 odst. 1, § 2 odst. 1 a § 64 odst. 6 ZSDP, neboť měl povinnost aplikovat § 64 odst. 6 ZSDP jako správce daně, který zavínil přeplatek na dani, a dále měl žalovaný podle žalobce nesprávně vyhodnotit i Sjednocující stanovisko Ministerstva financí č.j. MF 05/17 303-2010-253 ve věci postavení žalovaného jako správce daně.

Žalovaný rovněž porušil § 264 odst. 1 ve spojení s § 254 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu („DŘ“), když namísto § 254 DŘ aplikoval § 155 DŘ v rozporu s § 264 DŘ.

Rozhodnutí žalovaného je podle žalobce rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Ze shora uvedených důvodů navrhl žalobce napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejší soudem.

V průběhu řízení pak žalobce zdejšímu soudu zaslal sdělení, podle něhož podal dne 23.6.2011 k žalovanému druhou žádost o zaplacení úroku z přeplatku na pokutě podle DŘ, a poté navazující sdělení žalovaného ze dne 16.8.2011, podle něhož meritornímu rozhodnutí o této druhé žádosti brání překážka věci rozhodnuté. I tento postup žalovaného je podrobnou argumentací žalobce zpochybňován.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na to, že v době vydání nyní napadeného rozhodnutí byla obě rozhodnutí ve věci samé ukládající pokutu platná, a tedy závazná. Jestliže byla v platnosti, nemohl existovat „přeplatek“ na pokutě, jehož se žalobce domáhal, a tedy žalovanému nezbylo, než o žalobcově žádosti podle stavu, jaký tu byl v době druhostupňového rozhodování, rozhodnout tak, že se odvolání proti zamítnutí žádosti zamítá. Žalobce podle žalovaného ani existenci vratitelného „přeplatku“ na pokutě ke dni vydání napadeného rozhodnutí netvrdí.

Žalobcem uplatněné žalobní body pak směřují do argumentace žalovaného, která byla do napadeného rozhodnutí včleněna pouze jako *obiter dictum*. I důvodnost této argumentace ovšem žalovaný zpochybňuje.

Žalovaný tedy navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

I žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.); žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Rozsah přezkumu soudu byl ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. vymezen v žalobě uplatněnými žalobními body.

Zdejší soud rozhodoval o žalobě bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. (ani jeden z účastníků nevyslovil s takovým postupem nesouhlas).

Žaloba není důvodná.

Tvrdí-li žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, pak toto své tvrzení nikterak nekonkretizuje, tedy neuvádí, v jaké otázce, jež by byla napadeným rozhodnutím řešena, a ve vztahu k jakému závěru se mu důvodů rozhodnutí nedostává. Podle zdejšího soudu napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným není, neboť je z něj jasné patrné, že žalobcově žádosti nelze vyhovět primárně z toho důvodu, že rozhodnutí žalovaného ve věci samé ukládající pokutu jsou platná, a tedy není „přeplatek“, z něhož by se žalobce mohl domáhat úroku.

Jasně je z napadeného rozhodnutí patrné, že právě tato skutečnost sama o sobě zakládá důvod pro zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení prvostupňového rozhodnutí, které pro žalobce fakticky znamená nevyhovění jeho žádosti o úroky ze zaplacené pokuty za dobu, po kterou nemohl s částkou odpovídající pokutě disponovat. To je tedy závěr přezkoumatelný.

Při posuzování důvodnosti žaloby je třeba vyjít z pravidla podávaného z § 75 odst. 1 s.ř.s., podle něhož při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodoval dne 22.2.2011, a tedy k tomuto datu je skutkový i právní stav určující. Proto je irelevantní to, zda případný „přeplatek“ na pokutě existoval dříve, než žalovaný rozhodoval, stejně jako je irelevantní to, zda takový „přeplatek“ vznikl poté, co žalovaný o žalobcově žádosti napadeným rozhodnutím

rozhodoval. Pak tedy nemůže být určující, zda „přeplatek“ existoval či nikoli v době podání žádosti, o níž žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodoval (tedy v době, než byl rozsudek zdejšího soudu zrušující rozhodnutí žalovaného o pokutě následně zrušen Nejvyšším správním soudem), ani nejsou určující děje následné, k nimž došlo po vydání napadeného rozhodnutí, jak jimi ve svých podáních v průběhu řízení před zdejším soudem argumentuje žalobce.

Zdejší soud pochopitelně vnímá to, že procesní situace vyvolaná opakovaným rušením rozhodnutí žalovaného, jímž byla pokuta uložena a podle něhož byla pokuta také vybrána, a rušením takových zrušujících rozhodnutí kasačním soudem je z pohledu vrácení pokut a jejich opakovaného placení procesně problematická, a tato problematičnost se projevuje i v otázkách úroků z částek odpovídajících výši pokut, nic to však nemění na podstatě důvodu, o který žalovaný opřel zamítnutí žalobcovy žádosti. Tento důvod byl následující: neexistoval-li ke dni rozhodování žalovaného na pokutě „přeplatek“, nemohlo být žalobcově žádosti vyhověno.

Právě uvedený důvod považuje i zdejší soud za rozhodující a závěry žalovaného opírající se o tento důvod za zákonné a správné.

Jestliže žalobce zaplatil pokutu ve výši 81,7 milionů Kč podle pravomocného rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 19.1.2004, č.j. R 20/2003, pak dokud nebylo toto rozhodnutí zrušeno, žádný „přeplatek“ na pokutě neexistoval. Bylo-li toto rozhodnutí žalovaného ukládající pokutu rozsudkem soudu ve správním soudnictví zrušeno (rozsudek zdejšího soudu ze dne 15.12.2009 ve věci sp. zn. 62 Ca 61/2008) a byl-li rozsudek doručen účastníkům, stal se tento rozsudek pravomocným (§ 54 odst. 5 s.ř.s.) a závazným (§ 54 odst. 6 s.ř.s.), a tedy pokuta měla být vrácena. K této pokutě se vázal „přeplatek“ a k takovému „přeplatku“ se pak vázaly úroky.

Jestliže však byl následně tento zrušující rozsudek zdejšího soudu rozsudkem Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 30.7.2010 ve věci sp. zn. 8 Afs 29/2010) zrušen a věc byla zdejšímu soudu vrácena k dalšímu řízení, pak jeho doručením se stal tento rozsudek Nejvyššího správního soudu pravomocným (§ 54 odst. 5 s.ř.s.) a závazným (§ 54 odst. 6 s.ř.s.), a tedy rozhodnutí o pokutě, původně rozsudkem zdejšího soudu zrušené, znovu „obživlo“, a tedy bylo třeba na ně hledět jako na zákonné a správné (bylo pravomocné a vykonatelné).

Z toho tedy plyne, že v období mezi právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.7.2010 a následného rozsudku zdejšího soudu ze dne 24.3.2011 ve věci sp. zn. 62 Af 49/2010, kterým bylo rozhodnutí žalovaného ukládající pokutu znovu zrušeno, žádný „přeplatek“ na pokutě neexistoval, neboť nebylo v právní moci (a nebylo závazným) žádné rozhodnutí, které by rozhodnutí žalovaného o pokutě rušilo. V právní moci je rozhodnutí správního orgánu, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání; takový rozhodnutím tu bylo

druhostupňové rozhodnutí žalovaného o uložení pokuty (rozhodnutí ze dne 19.1.2004, č.j. R 20/2003).

Jestliže tedy žalobce podal žádost o vrácení uhrazené pokuty společně s úroky dne 4.1.2010, podával ji v době, kdy rozhodnutí ukládající pokutu bylo zrušeno, a tedy bylo zapotřebí na ně hledět, jakoby vydáno nebylo, a tedy byla-li pokuta v té době zaplacená, byla „přeplatkem“, k němuž se vázaly úroky. Žalovaný však o této žádosti rozhodoval v prvním stupni dne 6.8.2010 a ve druhém stupni dne 22.2.2011, tedy v případě obou svých postupně vydávaných rozhodnutí v době, kdy „přeplatek“ neexistoval. V té době nebyla prolomena právní moc a vykonatelnost toho rozhodnutí žalovaného, kterým byla uložena pokuta, k níž se mají vázat úroky. Na rozhodnutí ukládající pokutu, nebyly-li jeho účinky spojené s právní mocí prolomeny, je třeba hledět jako na zákonné a věcně i procesně správné, dokud není předepsaným způsobem zrušeno. V době, ve které žalovaný o žalobcově žádosti rozhodoval, rozhodnutí o pokutě zrušeno nebylo. V době rozhodování žalovaného byl tedy stav takový, že pokuta byla pravomocně uložena, a tedy „přeplatek“ neexistoval.

Pak tedy zdejší soud bez výhrad přijímá argumentaci žalovaného, podle níž žalobcově žádosti nebylo lze vyhovět z toho důvodu, že rozhodnutí žalovaného ve věci samé ukládající pokutu byla platná, a tedy nebylo „přeplatku“, z něhož by se žalobce mohl domáhat úroku.

Tato skutečnost byla sama o sobě zákonným důvodem pro zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení prvostupňového rozhodnutí.

Tento klíčový závěr žalovaného napadá žalobce argumentací, která na jeho podstatu nikterak nemíří; žalobce nikterak nezpochybňuje, že by v době rozhodování žalovaného „přeplatek“ na pokutě neexistoval, a tento fakt je, jak shora uvedeno, pro posouzení věci klíčový.

Z tohoto důvodu, ztotožnil-li se zdejší soud se závěrem žalovaného, že v době rozhodování žalovaného „přeplatek“ na pokutě neexistoval, je žaloba nedůvodná a zdejší soud ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Jestliže se mezi žalobcem a žalovaným nad rámec otázky existence „přeplatku“ na pokutě odehrává polemika v tom směru, jak měl žalovaný postupovat, tj. zda byl v postavení správce daně a zda měl postupovat podle § 64 odst. 6 ZSDP, pak fakt, že žalovaný jako správce daně *sui generis* skutečně postupoval, plyne ze samotného napadeného a jemu předcházejícího rozhodnutí; plyne to už z toho, že o žádosti věcně rozhodoval, když posuzoval, zda „přeplatek“ existuje či nikoli, a dovodil-li, že tomu tak není, žádost žalobce zamítl. Pak tedy není zřejmé, proč za situace, kdy žalovaný vrátil žalobci částku odpovídající pokutě (dne 4.2.2010) a poté nevyhověl žalobcově žádosti týkající se vyplacení úroků z částky odpovídající pokutě (rozhodnutími ze dne 6.8.2010 a ze dne 22.2.2011), a to z důvodu, že podle žalovaného neexistoval

„přeplatek“ na pokutě, se mezi žalobcem a žalovaným tato polemika vůbec odehrává. Nic z toho není důvodem, pro který žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru o zamítnutí žalobcova odvolání; důvodem tu bylo, že žalobci nevznikl vratitelný „přeplatek“, jak zdejší soud již shora opakovaně uvedl – plyne to jasně z bodu 28. napadeného rozhodnutí, pouze v bodu 29. žalovaný dodává, že „...z těchto důvodů (rozuměno z důvodů uvedených v předchozím bodu 28.) *nemůže mít účastník řízení nárok na zaplacení úroku z přeplatku, i kdyby s ohledem na shora uvedený rozbor nebyl též z jiných důvodů nárok na úrok z přeplatku na pokutě vyloučen...*“.

Pokud jde o postavení žalovaného coby správce daně a o postup podle § 64 odst. 4 ZSDP, pak žalobci je třeba dát zapravdu v tom, že judikatura, na níž odkazuje (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2010 ve věci sp. zn. 1 Afs 38/2010, ze dne 12.8.2010 ve věci 1 Afs 52/2010 a ze dne 26.10.2010 ve věci 8 Afs 13/2010, vše na www.nssoud.cz), se týká otázky vrácení úroků ze zaplacené pokuty poté, co rozhodnutí žalovaného o uložení pokuty bylo zrušeno. Ve vztahu k ZSDP a k pokutě uložené a vybrané žalovaným za porušení ZOHS již tedy skutečně bylo v tamních věcech judikováno, že jsou splněny podmínky podávané z § 1 odst. 4 ZSDP pro subsumpci pokuty ukládané žalovaným podle § 22 odst. 2 ZOHS pod pojem „platební povinnost“, že žalovaný postavení správce daně měl a že výběr pokuty podle § 22 odst. 6 ZOHS ve znění před novelou ZOHS provedenou zákonem č. 155/2009 Sb. v případě, že rozhodnutí o pokutě bylo následně soudem zrušeno, je „zaviněným přeplatkem na platební povinnosti“. Nutno však dodat, že právě uvedené věci se týkaly situace, kdy řízení o žádosti o vrácení úroku z pokuty bylo před žalovaným zahájeno před účinností zákona č. 155/2009 Sb., zatímco ve věci právě posuzované se tak stalo až po účinnosti této novely (žádost byla podána dne 4.1.2010).

Za této situace (kdy řízení o žalobcově žádosti nebylo zahájeno před účinností novely ZOHS provedené zákonem č. 155/2009 Sb.) jistě vzniká otázka, zda žalovaný je ve věci právě posuzované vůbec správcem daně a zda vůbec je oprávněn o žádosti žalobce podle § 64 odst. 6 ZSDP rozhodovat či nikoli.

Touto otázkou právě ve vztahu k řízení o žalobcově žádosti, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, se zabýval zdejší soud (rozsudek ze dne 1.7.2010 ve věci sp. zn. 62 Af 34/2010) a po něm i Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 2.12.2010 ve věci sp. zn. 5 Ans 11/2010). Postupně oba tyto soudy dovodily postavení žalovaného coby „zvláštního správce daně“, a tedy dovodily i povinnost žalovaného o žalobcově žádosti rozhodnout; stalo se tak v řízení o ochraně před nečinností správního orgánu - žalovaného.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2.12.2010 ve věci sp. zn. 5 Ans 11/2010 konstatoval jednak to, že žalovaný je povinen vydat rozhodnutí, a to bez ohledu na jeho obsah (a proto se zdejší soud nemůže v právě posuzované věci zabývat návodem „jak rozhodnout“, jenž by případně zohledňoval i nabytí účinnosti DŘ), ale s přímým využitím pro věc právě posuzovanou pak především to, že nelze dovodit jiný

výklad, než že ten, kdo pokutu vybral, ji také vrátí. Nejvyšší správní soud pak dovodil klíčový závěr, kterým je odpověď na polemiky žalobce a žalovaného stran oprávnění (povinnosti) žalovaného rozhodovat o žalobcově žádosti coby „zvláštní správce daně“ jasně dána: „...*Nejvyšší správní soud zde považuje za nutné konstatovat, že v projednávané věci je zásadní, že stěžovatel rozhodl v režimu § 64 zákona o správě daní a poplatků o vrácení pokuty a tuto také dne 4. 2. 2010 žalobci vrátil. Musí se tedy rovněž vypořádat s otázkou nároku či nenároku na úhradu úroku ze zaviněného přeplatku dle cit. ustanovení odst. 6. V daném případě byla pokuta uložena za účinnosti zákona č. 143/2001 Sb., ve znění do 31. 8. 2009, kdy v ust. § 22 odst. 6 bylo stanoveno: „Při vybírání a vymáhání pokut postupuje Úřad podle zvláštního právního předpisu“ – s odkazem na zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. V intencích přechodných ustanovení k cit. zákonu nelze dovodit jiný výklad, než že ten, kdo pokutu vybral, tuto také vrátí. Takto žalovaný rovněž postupoval. Jakkoli lze souhlasit se stěžovatelem, že po účinnosti novely provedené zákonem č. 155/2009 Sb., již není v postavení správce daně, v nyní projednávané věci mu takové postavení dle přechodných ustanovení svědčilo, ostatně sám tak postupoval, když pokutu vrátil...“.*

Z toho tedy plyne, že žalovaný, byť by se po novele ZOHS provedené zákonem č. 155/2009 Sb., podle Nejvyššího správního soudu nacházel v situaci jiné, tedy že by správcem daně nebyl (arg: „...*Jakkoli lze souhlasit se stěžovatelem, že po účinnosti novely provedené zákonem č. 155/2009 Sb., již není v postavení správce daně...“*), ve věci právě posuzované, byť bylo řízení o žalobcově žádosti zahájeno až po účinnosti novely ZOHS provedené zákonem č. 155/2009 Sb., je podstatné, že žalovaný pokutu vybral (arg.: *v projednávané věci je zásadní, že stěžovatel rozhodl v režimu § 64 zákona o správě daní a poplatků o vrácení pokuty a tuto také dne 4. 2. 2010 žalobci vrátil. Musí se tedy rovněž vypořádat s otázkou nároku či nenároku na úhradu úroku ze zaviněného přeplatku dle cit. ustanovení odst. 6...“* a „...*ten, kdo pokutu vybral, tuto také vrátí...“*). Nejvyšším správním soudem tím byl ve věci právě posuzované nutně aprobován i postup, kdy žalovaný samotnou pokutu vrátil (arg.: „...*ostatně sám tak postupoval, když pokutu vrátil...“*). Tento výklad přechodného ustanovení k zákonu č. 155/2009 Sb. je tedy dán již rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2.12.2010 ve věci sp. zn. 5 Ans 11/2010 a pro žalovaného, a ostatně i pro zdejší soud, je ve věci právě posuzované určující.

Úvahy v tom směru, zda měl po účinnosti DŘ žalovaný aplikovat § 254 DŘ či § 155 DŘ, jsou s ohledem na důvod zamítnutí žalobcovy žádosti (a zamítnutí jeho odvolání napadeným rozhodnutím) nadbytečnými zcela. Jestliže podle § 264 odst. 1 DŘ řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší, pak pro aplikaci § 254 DŘ by podle prvního odstavce tohoto ustanovení musela být splněna podmínka, že došlo ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí žalovaného o uložení pokuty, a pro aplikaci § 155 DŘ by podle prvního odstavce tohoto ustanovení musela být splněna podmínka,

že existoval vratitelný přeplatek. Napadené rozhodnutí je však založeno na tom, že ani jedna z právě uvedených podmínek nebyla v době rozhodování žalovaného splněna.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšným, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, tomu však nevznikly žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto zdejší soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 19.1.2012

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Gazdová